

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν αἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἔγκαιρα δέκα
κ' ἔλα τὰ σαφῆ πελῖκα.

Ἐξή Μαρτίου,
μηνὸς ἄριτου.

Χίλια δώδεκα μετρὸ κ' ἑκατὸν ἀκόμη,
οἱ νεκροὶ καὶ ζωντανοὶ σήμερᾶ συγγνώμη.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι μέλειται τὸ μαξιλάρι.

Φ.—Ὅποια διασκέδασαι ἀληθινὰ μεγάλη...
Τόδες τὸ μαξιλάριωμα, βρε Περικλή, καὶ πάλι;
Π.—Τόδα κ' ἔγλεσα πολὺ... κ' ἔγω δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς εἶναι γλῆνη μοναχὸ κ' ἀπ' ἔλα πρὸ μεγάλο.

Εἰς μεγάλας ἑορτὰς
Καρναβάλων ἔδω πέρα,
τότα Φασουλῆ, κικιρτὰς,
δταν βλέπης σ' ἄν ἄρα
μαξιλάρια νὰ πετοῦν,
καὶ νὰ τὰ χερκοροτοῦν
οἱ Ρωμηοὶ ἔγκαρτωμένοι
καὶ κατενθουσιασμένοι.

Φ.—Χαίρε χαίρε κατὰ πάντα μαξιλάριωμα θεινόν,
ἐπὶ πρῶτον ἑπεφάνης μὲς σ' τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
κ' ἔπροκάλεσες μεγάλας τῶν Ἑλλήνων λαχὰς
κ' ἀνεπιτέρωσες ψυχὰς.

Χαίρ' ἔπρεψες μεγάλην,
ποῦ Ρωμαϊκὸ κεφάλι
σ' ἀνεκάλυψε γερὸ,
καὶ περονοῦμε τὸν καιρὸ.

Χαίρε χαίρε, μαξιλάρι... ποῖς ἐκεῖνος ἀδελφε μου,
ποῦ σ' τὴν γῆν αὐτὴν τῶν φώτων
ἀνεπνεύσθη κατὰ πρῶτον
τὴν ἰδέαν τὴν μεγάλην τοῦ μαξιλαροπολέμου;

Ποῖς ἐκεῖνος, κοκκιλάρη,
ποῦ τὸ πρῶτο μαξιλάρι
τοῦ κατέγραψε νὰ ρῆξῃ;

Καὶ μαξιλαροπολέμους
στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς θερμομαίτους
διατόρω νὰ κηροῦξῃ;

Ποῖς ἐκεῖνος, Περικλήτο,
ποῦ γαλιάναι κ' ἔπετο

τῆς Ἀποκριῆς τὰ πλήθη,
καὶ δυσθόμενον πολέμη,
ἠγαλλίασαν τὰ στήθη
μὲ τὸν πόλεμον αὐτόν;

Ὅ τοῦ μαξιλαρώματος μεγάλος ἐφευρέτης
αὐτὸς δὲν εἶναι νοῦς
ἀνήκων στοὺς κοινοὺς,
μὰ κάποιος ὀφειλέτης.

Κ' ἂν ἓνας κ' ἄλλος, βλάκας, κοινότερος φορέτης
ἀνδριανοποητῆς καὶ ζῶν καὶ μακαρίτης,
πλὴν ὁ μαξιλαρώσας τὴν γῆν τῶν μεγαλείων
φαντάσου πόσο πρέπει ν' ἀποθανατισθῇ...
κ' ἂν στήσουν ἀνδριάντα σ' αὐτόν καὶ Μαυροαἰεῖον
θαρρὸς πᾶς δὲν τοῦ φθάνου αὐτὰ νὰ δοξασθῇ.

Τὸν ἀγνωστον ἐκεῖνον
ἐν μέσῳ τῶν Ἑλλήνων
πρέπει νὰ τὸν γνωρίσωμεν.

Καὶ πάντοτε αἰώνιαν,
κλεινὴν καὶ δαιμονίαν
τὴν μνήμην νὰ τηρῶσωμεν.

Ἄς στήψωμεν ἐκεῖνον,
αὐτὸς γὰρ ὁ φαίδρινον
τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων.

Αὐτὸς ὁ κατακτητὴς
μικροῦ τε καὶ μεγάλου,
κ' ἀφθόνως ἄλιπτος
ἀπόστολος Καρναβάλου.

Ἐλλήνας, φάλωμεν Ἑλλῆνα νέον,
ποῦ τὴν προετίθεισαν τῶν κηχηθῶτων
κατακαθάρσιν: τὴν λατρευτὴν.

Τούτων οἱ πάντες ἄς μιμηθῶμεν
καὶ μ' ἓνα ζῆλον ἄς ἐργασθῶμεν
πρὸς ἐφευρέσει: καθὼς αὐτὴν.

Ἀεὶ τε τὰ δόντια τριζώμεν
καὶ πόλεμον κηροῦσωμεν

Π.—

πρός συγγενείς και φίλους,
και μαζιλάρια ρίξωμεν
γυναικός προς άλλήλους.

Είδοί' στούς μπαγλαρωσαντάς
και' στούς μπαγλαρωθέντάς
και' στούς μαζιλαρωσαντάς
και μαζιλαρωθέντάς.

Έρρέτω πλήθος πικριών
και σκέψης θλιβερά,
και οὐ καπέλα κυριών
ἀς γίνῃ συμφυρά.

Τὸν μαζιλαρωπολεμὸν ὀνηθώμεν μὲ θούρια
και γυναικίων κεφαλιῶν ἀς καταπέσουν φρούρια.

Κάτω μπαξέδες φορητοί
τῆς τάδε και τῆς δεῖνα,
κάτω και πύργος κινήτοί
κι' ὅλα τὰ καπαλίνα.

Και ξίνων ἀνταποκριθῶν
τὸ σοβαρὸ κονδύλι
σπείδει τὸν πόλεμον αὐτὸν
'στὴν Δύσαν Ἰ' ἀναγγεῖλη.

Αἶμα γράφουν ἔτι ρέει
κι' ἔτι βρόμος ἀνηχᾷ
μαζιλαρικῶν πολέμων.

Κι' ὁ σὲρ Έδουαρδὸς ὁ Ἰσκιῶ
σοβαρῶς ἀνηχοῦται
γὰρ τὸ καθεστὸς τῶν Αἰμῶν.

Και καθεὶς ἐκ τῶν Μινιστρῶν
τῶν μαζιλαρῶν τῶν ἰστρου
ἐπικίνδυνον τὸν κόνε,
γὰρ τι κάποτα βαρύνει
κι' ἕνα μοναχέ, Λογάρι,
πουπουλένιο μαζιλάρι.

Φ.— Ὃταν πληρώνητε Ἰθάκην,
λαχταριστὸς παρὰ δέξαι
γὰρ νὰ γενοῦν Ἐκρινάδα, αἰα,
γὰρ νάβουν μακαράδες.

Ὃταν προσιμῆς πᾶς θὰ ἴδῃς θιάματα ποικίλα,
κι' ἔρωσ δὲν βλέπει, Περικλῆ, μήτε φουροκαμήλα,
μήτε ἕνα καλομασοκάρη μήτε τὸν γαμιλλόμα,
τί μὲνει διασκέδασις... μόνον τὸ μαζιλάρι.

Ὃταν βλέπῃς τὴν ρεμοῦλα
ἐλευθέρως νὰ δουλεύῃ,
ὅταν καθε φαταῖο
τὸν κυττᾶς νὰ βασιλεύῃ.

και τὰ χέρια του ν' ἀπλόνη
τὴν σακκοῦλα σου νὰ πάρῃ,
τί ποιητὴ γὰρ τούτων μόνῃ
κι' αὐστηρά;... τὸ μαζιλάρι.

Ἐὰν ἀκούῃς φαμφαρόνους
ὄρκο φουερό νὰ πᾶναι
οἱ βρυκόλακας προγόνους
πᾶς θὰ δείξουν και θὰ κάνουν.

Και κατόπιν οἱ Ταμεία
χάσκουν οὐκ κηνηναρά,
τί γὰρ τούτους πρέπει;... μὴ
δυνατὴ μαζιλάρια.

Ὃταν μῖσος ἴσῃν ἀντάρα,
κεφαλή ἔχθραδαιμένη,
σταθῇ μέρῳ σου μὴ λατᾶρα
φουοκατῆ και κορδαμένη.

Και ὁ σὸ βλέπει σκουθρωπὸς
πᾶσα γόνιψη και πᾶς,
τί βραβετον ἀπομῆναι και γὰρ τούτῃ τὴν λατᾶρα;...
μὴ μεγάλη μαζιλάρια.

Ὃταν σκούζουμε φουοκᾶρα,
συμπολῆται φουοκαμίνα
ἐπὶ νέων φῶρον βάρη
θὰ μᾶς γδάρουν τὸ τούφαρι,
ποτον ὅπλων ἀπομῆναι
και γι' αὐτούς... τὸ μαζιλάρι.

Ὃταν κόμματα μεγάλα,
Περικλῆ μου κεφάλι,
μὲ κεποθήσων μᾶς ἴδνε
πᾶς θὰ δρᾶσούν ὅτῃ μῆνε
γὰρ τοῦ τόπου τὸ καλὸ
και θ' ἀλλόφουρα μρελό.

Τὴν κατάνυξιν οὐκ βλέπῃς τῆς μεγάλης μετανοίας
τῶν κομμάτων βρᾶ γρουσοῦση,
και φαντάζεσαι ὅτ' ἄλλων ἀληθῆς εὐδαμονίας
γὰρ τὸν τόπον τὸν μουροῦση,
πᾶς ὁ αὐτῆς τῆς μετανοίας θ' ἀπιντήσῃς τὸ τρούφαρι.
μόνον μὲ τὸ μαζιλάρι.

Ὃταν ἄλλοι μακρομυροῦσον
μ' ἕνα ὄρηκεν πηρισσό,
κι' ὅταν κλέη μακρομυροῦσον
μὲ φωνὴν διαποσῶν
Σαντεκλήρῳδες μεγάλοι και μικροὶ Σαντεκλήρῳκια,
τί χρειάζονται γὰρ τούτους... μρεκά μαζιλάρια.

Όταν βλέπης εδώ πέρα
μιά στών πτήσεων την μάννα
πως δέν πάνε σ'τόν άέρα
του Κατάρ πτεροπλάνα.

Όταν άπορών κυτάρς
δεν δέν πετούν, βρωμιάρη,
τότε σ'ή του πετάρς
του Βαρώνου... μαξιλάρι.

Όταν βλέπης τόσας πτήσεις,
όπου σούρχεται νά πύσης,

κι Ίταροι πετούν άσ' έλας Περικλέτο, της μαριάζς,
πως και τούτους θ' άνταμαίψης... μόνο με μαξιλαριάζς.

Όταν όης την Σαφειρίτου,
Περικλέτο μου τ'αυτί, μ'έλε
άλλα της καπρίτσα γά
γητή και φαρτί, ε.

ή θά'πης ότι της λείπει μιά σ'ό τόσο της καμάρι...
κτύπημα με μαξιλάρι.

Όταν σ'έβδρας όβηλά βρά Περικλέτο, σ'έκως
θεάν νιεληφούσκης,
προσμένον Κερναβέλωνς
μαζι με τόσους άλλους.

Κι όπότε κλαίς λυπητεά
και τον θεό σου τον παρά

και τών συμπολιτών σου,
κι άλλον δέν βλέπης μάσκαρά
παρά τόν έαυτόν σου,
τι πρέπει τότε και γιά σέ τόν πρώτο ξεκουτήδη;...
μόνο τό μαξιλάρι.

Άς τό φάγη τό λοιπόν
με χαρμόσανον σκοπόν
κάθ' ευδαιμών, κάθε τάλας.

Σό χαρά της Ρωμησούνης,
σ'ό πηγή της εύφροσύνης,
σ'ό τών Κερναβέλων έλας.

Μόνον όπλον άπομένεις
της φυλής της δοξαμένης.
Νέον όπλον, που δέν φέρει
σέ κανένα κρούς τρούμος,
έλαφρόν γιά κάθε χέρι,
γιά παιδιών και γέρον όμους.

Όπλον νέον, συμβελίζον την σαρκώζουσαν Έλλάδα,
μιαν ήμερον κοιλάδα,
που μισεί την άγριάδα.

Όπλον νέον, που τών ετών ή πατρίς τό περιβάλλει
και τό μέλει κάθε στίμα,
που σκοτώνει κάθε κάλη
με τό γέλοιο, με τό σκόμμα.

Ἄνακλῳφης τελεία
καί' ὅστιν σύγχρονος Ἑλλάδα...
μ' αὐτὴν γίνεται γαλοία
καθεμῆ μ' ψευτοφυλάδα,
κι' ὅπου βλέπεις γαϊδουριὰ
δίνε τῆς μαξιλαριὰ.

Ὅπου ἡμερονόρατον,
σαρκασμοὶ βολὰς ἀφίνον
κατὰ τῶσαν ἀρουραίων
καὶ πατριωτῶν κηφίνων.

Καὶ ἂν βλέπεις νὰ πετῆ
πέφτουν κάτω πτώματα
μόνο μὲ τὰ χωρατὰ,
μόνο μὲ τὰ σκόμματα.

Ζήτη τοῦ μαξιλαριου,
ποῦ κανεὶς δὲν τοῦ γλυτένει
καὶ τὸ σοβαρὸ σκατώνει
καθαρὸς κηφηναριου.

Κτύπα καθένα μούτσουνο, κι' αὐτὸ τὸ τριακάταρο,
κι' αὐτὸ τὸ τετραπέταρο,
μὲ μαξιλάρι βάρσα τοῦ
καὶ γάνωστου τοῦ κέρατο.

Δεῖτε μαξιλαρώσιμον καμπόσους Σαντεκλήρηδες
καὶ κἄτι μακροχέρηδες.
Δεῖτε πολλοὺς σαρώσιμον
μὲ τῆπλον μας τὸ σπάγιον,
δεῖτε μαξιλαρώσιμον
κι' ὅσους δὲν δύνουν δάνειον.

Δεῖτε πρὸς ἐκκαθάριον προδῶμεν, παλληκάρια,
μῦθον μὲ μαξιλάριον.
Τὸ μαξιλάρι ἵππεύσιμον
καὶ πρὸς πατρίδα σπεύσιμον
πολλὰκις σαρκασθεῖσαν
καὶ μαξιλαρωθεῖσαν.

Καλῶς ὅστιν τὴν Σαρακοστή μὲ σκορδαριὰς ἄρωμα,
κι' αὐτὴν ὅταν τὸν Καρνάβαλο γυροῦει μαξιλάριωμα,
καὶ τοῦ μαξιλαρώματος τὸ γλέντι τὸ τραπὸ
εἶναι κι' Ἄποκρητάκι καὶ Σαρακοστιανό.

Καὶ μὲς ὅστιν τόση προσευχὴ καὶ ὅστιν πολλὴ νηστεία,
ὅπου τὰ στήθη σου κευκῆς ὡς ὁ γνωστὸς Τελώνης,
ὁ βεβαίως πῶς πανταῶς δὲν κἀνεὶς ἁμαρτία
ὅταν μαξιλαρώνουσι κι' ὅταν μαξιλαρώνης.

Δὲν εἶναι γλέντι μοναχὰ γιὰ τοὺς καινοὺς ἀνθρώπους,
θαρρῶ πῶς πρέπει κάποτε καὶ γι' Ἀρχιεπισκόπους,
ποῦ περιβάλλονται τὸ φῶς κι' ἐκτενοὶ ὅταν ἡμέπον,
τὸ θέλουν τώρα κι' ἀπ' ἐκεῖ
τῆς Πόλεως οἱ Συνοδικοί,
ποῦ Πατριάρχης πολεμοῦν μ' ἄρχαιον Συναγμάτιον.

Τὸ θέλουν δοῦν τὸν λαμπρὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου
τὸν μεταβάλλοντα ταπεινῶς εἰς οἶκον ἑμπορίου.

Τὸ θέλουν δοῦν παίζοντες μὲ τὸ δουλοῦσαν γένος
δὲν θέλουν εἶτι σπείρεται τῆς ἐριδος ὁ σπόρος,
τὸ θέλει κάθε σεβαστός, κάθε μορὰ παρόνομος,
ὅπου κατόπι ἐορτῆς ὀργῆ λαμπροζήφορος.

Ψυχροσάββατου τελετὴ καὶ πεθαμιμένων σκελετοί.

Φ. — Μαξιλαρώματος καιρὸς
γιὰ κάθε μορκοῦριον,
μὰ τώρα στρέψε σοβαρὸς
κι' ἐκεῖ ὅτῳ Κοιμητήριον,
καὶ κῦττα, φίλε σκελετοί,
πέσαι τελοῦνται τελεταί.

Τί πανηγύρι, Περικλή, τί γέλωσ κι' εὐθυμιά...
μὲ μαξιλάριον σκελετοί
θγαίνουσι ἀπὸ μνημῆα
καὶ ἂν κι' ἡμᾶς γελοῦν κι' αὐτοί.

Κι' ἔδω καλοπληθύνονται,
κι' ἔδω καλοπληθύνονται,
κι' ἔδω μαξιλαρώνονται,
κι' ἔδω μαξιλαρώνονται.

Κι' ἔδω ὅτῳ Κοιμητήριον φθόνος πολλὸς καὶ ζήλεω,
κι' ἔδω καθεὶ σκυλιέται,
κι' ἔδω τὸ λάδι κλέβεται,
μὲς ἀπὸ τὰ καντόλια.

Κι' ἔδω νεκροὶ φθοῦσι νεκρῶν τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
κι' ἔδω παρόνομα πιερὰ
μὲς ἀπὸ μνημῆα μικρὰ
γιὰτι κι' αὐτὰ μαρμάρια δὲν εἶναι Μανουσιεῖα.

Βλέπεις ἀσημίους σκελετούς... τὰ ζωντανὰ κουφόρια
δὲν ἀφῆσαν προκέφαλο οἱ ταῦτους τοὺς προστύχους,
καὶ σήμερα δὲν ἔχουσι κι' ἔκτενοι μαξιλάριον
γιὰ νὰ μαξιλαρώσουσι γερὰ τοὺς τυμωθῶρους.

Σὺν οἱ θαρροῦν γιὰ ταπεινὸ
καὶ παραπεταμένο,
τότε οἱ τρῆν καὶ ζωντανό,
οἱ τρῆν καὶ πεθαμιμένα.

Κι' ὅπῳταν, ἔλθῃ, Περικλή, μεγάλο ψυχροσάββατο
ζητεῖς τὸ μαξιλάρι σου νὰ βρῆς ὅτῳ νεκροσάββατο,
μὰ βλέποντας πῶς χόθημε τὰ χέρι σου σταυρούνης
κι' ὅλο μαξιλαρώνουσι καὶ δὲν μαξιλαρώνεις.

Π. — Ἐοὶ τὸ μαξιλάριωμα... ἢ ἔγω, βρε φίλε μαρμαρόν,
πέρνω τὸ μαξιλάρι μου καὶ οἱ μαξιλαρόν.

Καὶ κερμῶσις νοτιέται,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γεώργιος ὁ Βλάδης κι' ὁ τοῦ Κόντου Δημητρή
ἔγιναν κι' οἱ δύο τώρα κανακάρικο ζευγάρι,
κι' ὁ Ρωμηὸς μετὰ χάρες τοῦ πατριῆν εὐχὴν προσθεῖται
ἢ ζῆν τῶν δὴ νάται ὅταν τὸ πρῶτο τὸ φεγγάρι.